

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvie Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. P.**, zast. Mgr. Miroslavem Píškem, advokátem se sídlem ČSA 23/10, Šternberk, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2023, č. j. KUOK 109770/2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 10. 2025, č. j. 72 A 41/2023-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Šternberk uznal rozhodnutím ze dne 12. 5. 2023 žalobce vinným dvěma přestupky proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Prvního přestupku se žalobce podle rozhodnutí dopustil dne 18. 10. 2022 fyzickým napadením své dcery M. P. Žalobce uchopil obě její zápěstí, jimiž kroutil za účelem dceru odtáhnout. Tím dceři způsobil zhmoždění obou zápěstí. Druhého přestupku se žalobce podle rozhodnutí dopustil dne 13. 11. 2022 tím, že svou tehdejší manželku M. P. (dále „poškozená“) po hádce uchopil natolik silně za pravou ruku, že jí způsobil hematoma na hřbetu pravé ruky, který si vyžádal lékařské ošetření. Přestupky byly podle rozhodnutí prokázány shodnou výpovědí obou poškozených, lékařskými zprávami a fotodokumentací poranění.

[2] Městský úřad žalobci uložil za přestupky pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Také mu uložil povinnost nahradit zdravotní pojišťovně náklady spojené s ošetřením. V rozhodnutí se zabýval i údajným slovním útokem žalobce a tím, že měl lomcovat dveřmi od uzavřeného pokoje. U těchto skutků ale úřad shledal, že žalobci nebylo spáchání přestupků prokázáno. Ohledně přestupku spočívajícího

v ublížení na cti došlo k usmíření mezi žalobcem a poškozenou ve smyslu § 7 odst. 8 zákona o některých přestupcích.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání v rozsahu obou výroků o přestupcích, výroku o pokutě, výroku o povinnosti nahradit náklady přestupkového řízení a výroku, jímž byla žalobci uložena povinnost nahradit zdravotní pojišťovně náklady spojené s ošetřením (výroky IV až VIII). Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu v rozsahu napadeném odvoláním potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, který napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle krajského soudu se správní orgány nevypořádaly se všemi podstatnými okolnostmi. Dne 6. 6. 2023 bylo rozvedeno manželství P. O tom, že se manželé rozvádějí, pojednává již úřední záznam ze dne 14. 8. 2022 týkající se oznámení jiného údajného přestupku. V rámci následného sporného vypořádání společného jmění manželů a občanského soudního řízení ve věci žaloby na určení vlastnického práva podané poté, co poškozená odvolala dar pro nevděk žalobce, bylo právně významné, zda došlo k uvedeným přestupkům. Vina žalobce v přestupkovém řízení nebyla dostatečně prokázána, neboť chybí přímý důkaz o jeho spáchání. Věrohodnost poškozené v přestupkovém řízení podle krajského soudu snižuje i její svědecká výpověď v občanském soudním řízení, jakož i její procesní strategie při majetkovém vypořádání. Krajský soud upozornil, že přestupkové řízení nemůže sloužit jako účelový nástroj pro vyřizování osobních sporů.

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že krajský soud překročil meze soudního přezkumu podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Nepřípustně totiž vycházel z podkladů pocházejících z občanských soudních řízení, které v době rozhodování správních orgánů ještě neexistovaly. Skutečnost, že správními orgány bylo známo, že se manželé P. rozvádějí, neovlivnila přestupkové řízení. Ani argumentace poškozené projednávanými přestupky v občanskoprávním sporu, včetně údajně rozporné výpovědi poskytnuté v jeho rámci, nemůže snížit její věrohodnost v přestupkovém řízení. Stejně tak není právně relevantní, že žalobce v řízení o určení vlastnického práva odmítal spáchání přestupků. Žalovaný nedospěl k závěru, že by přestupkové řízení bylo vedeno účelově. Správní orgány posuzovaly jednotlivé skutky kladené žalobci za vinu bez nepřípustné generalizace.

[6] Krajský soud nesprávně označil svědeckou výpověď za nepřímý důkaz, ačkoli je důkazem přímým. Správní orgány nezjistily žádné skutečnosti, které by snížily věrohodnost svědecké výpovědi poškozené s ohledem na tehdy probíhající rozvodové řízení. Výpověď poškozené se shodovala s výpovědí společné dcery. Věrohodnost výpovědi dcery krajský soud nevyvracel.

[7] Napadený rozsudek je podle stěžovatele také vnitřně rozporný. Krajský soud argumentuje absencí společenské škodlivosti, a tedy naznačuje, že formální znaky přestupků byly naplněny, ale zároveň konstatuje, že vina žalobce nebyla postavena najisto. Dále krajský soud konstatoval nedostatečně zjištěný skutkový stav, ale zároveň uzavřel, že správní orgány měly postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. To je ale možné pouze tehdy, pokud je řádně zjištěn skutkový stav. Stěžovateli není zřejmé, jak má doplnit zjištění skutkového

pokračování

stavu, neboť podklady opatřené krajským soudem nemůže v přestupkovém řízení použít. V případě přestupku ublížení na zdraví není ani možné pokusit se žalobce a poškozenou usmířit, jako u přestupku ublížení na cti, což také nesprávně uvedl krajský soud.

[8] Závěrem stěžovatel namítl, že v odůvodnění napadeného rozsudku pojednává krajský soud pouze o přestupku spáchaném vůči poškozené, ačkoli napadené rozhodnutí se týkalo přestupků dvou. Je tedy dán rozpor mezi výrokem rozsudku a jeho odůvodněním.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[11] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), se Nejvyšší správní soud (NSS) zabývá též otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11 a 12).

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Podle stěžovatele krajský soud zrušil napadené rozhodnutí mj. na základě podkladů, které vznikly až po vydání tohoto rozhodnutí, čímž nepřípustně vybočil z mezí soudního přezkumu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Judikatura však podle NSS nebrání tomu, aby krajský soud při svém rozhodování vycházel z důkazních prostředků vzniklých až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí, pokud neprokazují nové skutkové okolnosti, nýbrž osvědčují stav, který objektivně existoval již v době rozhodování správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-28, či nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2021, sp. zn. III. ÚS 2193/19). Krajský soud využil „nové“ podklady v souladu s touto judikaturou (pro svůj závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. o nevěrohodnosti výpovědi poškozené).

[14] Nosným rozhodovacím důvodem krajského soudu vedoucím ke zrušení stěžovatelova rozhodnutí byl závěr, podle něhož nebylo postaveno najisto, že se stěžovatel dopustil přestupků. Z rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, plyne, že existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný, nelze jej za přestupek postihnout; není-li najisto postaveno, kdo přestupek spáchal, nelze postihnout nikoho. Usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, pak zdůrazňuje, že povinnost prokázat přestupek obviněnému nese správní orgán a obviněnému postačí rozumná pochybnost; správní orgán sice není povinen za obviněného domýšlet všechna myslitelná nebo nepravděpodobná tvrzení, uplatní-li však obviněný konkrétní obhajobu, musí se s ní řádně vypořádat a zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Krajský soud v souladu s judikaturou NSS vysvětlil, že správní orgány těmito požadavkům nedostály (přičemž za žalobcovu obhajobu považoval i jeho konzistentní tvrzení, že přestupky nespáchal a že se mu poškozená prostřednictvím přestupkového řízení mstí).

[15] Pokud jde o nevěrohodnost svědecké výpovědi poškozené, NSS již v minulosti judikoval, že vyjdou-li najevo okolnosti zavdávající pochybnosti o věrohodnosti svědka, je správní orgán povinen je ověřit, zvláště stojí-li proti sobě protichůdná tvrzení osob s odlišnými zájmy nebo namítá-li obviněný osobní zájem svědka na výsledku věci (rozsudek ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 90/2014-87, body 36 a 40). NSS již také zdůraznil, že v situaci „*tvrzení proti tvrzení*“ musí správní orgány obzvlášť důkladně posoudit věrohodnost proti sobě stojících výpovědí a přesvědčivě objasnit, jak tyto výpovědi hodnotily a jaké závěry z nich vyvodily (rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2022, č. j. 2 As 366/2019-42, bod 15). Závěr krajského soudu přijatý ve vztahu k věrohodnosti svědecké výpovědi poškozené odpovídá judikatuře NSS.

[16] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (z důvodů shrnutých výše v bodě [7]). Podle judikatury je nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nesrozumitelnost vyhrazena jen těm nejzávažnějším vadám. K použití tohoto kasačního důvodu je proto třeba přistupovat výjimečně a zdrženlivě (rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Ads 154/2014-25). Za nesrozumitelné se přitom považují zejména takové rozsudky, které postrádají základní zákonné náležitosti, mají výrok v rozporu s odůvodněním nebo z nich není patrné, jaké právní závěry soud vlastně přijal (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Dílčí nepřesnosti v odůvodnění rozsudku krajského soudu tedy nemohou vést k jeho nepřezkoumatelnosti, a tato kasační námitka proto nemůže být přijatelná.

[17] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud při formulaci rušícího výroku nezohlednil, že se jeho závěry vztahují pouze vůči přestupku spáchanému vůči poškozené. Podle NSS však z napadeného rozsudku (např. bod 40) plyne, že nebyl dán důvod aplikovat závěry o dělitelnosti výroku rozhodnutí z rozsudku NSS ze dne 4. 3. 2026, č. j. 3 As 115/2025-51.

[18] Lze uzavřít, že krajský soud vycházel z relevantní judikatury a jeho závěry jsou s ní v souladu. Krajský soud se ani nedopustil zásadního pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. NSS proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení; toto právo naopak náleží úspěšnému žalobci. Žalobci však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady, a proto mu NSS jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2026

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu